

Hồi Thứ Hai Mười Một

ĐI VÀO U CỐC ĐẠI CHIẾN MA TINH

Đỗ Thu Linh nghe xong tức giận nói:

– Hừ! Tôi không có tư cách? Đã là vị hôn thê của chàng tại sao bảo tôi không có tư cách?

Xảo Thủ Hà Cô tức Lý Minh Châu cải trang nghe Đỗ Thu Linh nói vậy lo sợ vô cùng, nhưng nàng giữ được bình tĩnh nói:

– Linh cô nương! Cô chưa ăn ở với Trịnh công tử mà dù có đi nữa cô cũng phải kính trọng di mệnh của cha chàng chớ. Hơn nữa, tôi là nô bộc của Trịnh gia... chỉ biết tuân lệnh của Trịnh gia mà đến...

– Đừng nhiều lời.

– Tôi nhiều lời hay cô? Cô nên biết điều một chút.

Trịnh Kiếm Hồng thấy hai người cãi vã sợ xảy ra chuyện lời thôi không tốt, chàng cất tiếng hòa giải:

– Linh muội! Tai nạn của cha em kỳ này là do bàn tay Bích Linh Ma Ảnh gây nên, thế cũng đủ biết âm mưu thâm độc, xảo trá của y rất khó đề phòng. Anh xin em suy nghĩ lại và đi theo Liệt Dương đạo trưởng để mình anh đi tìm kẻ thù là đủ rồi.

– Không! Em phải đi với anh.

Không phải nàng không biết sự lợi hại thâm độc của kẻ thù, nhưng chính vì quá thương người yêu, nàng không thể để người yêu đi một mình, nên mới cương quyết đòi đi cho bằng được.

Liệt Dương đạo trưởng thấy nàng khư khư như vậy liền nói:

– Linh cô nương! Theo ý tôi, cô nương cùng đi với tôi tốt hơn là đi với Trịnh Kiếm Hồng?

– Nhưng chàng đi có một mình... Không có ai ở bên cạnh để săn sóc.

Lý Minh Châu xen vô nói:

– Đã có hạ nhân này chi?

– Người...

– Lão Trịnh gia lúc chết có dặn tôi phải túc trực bên công tử để chăm lo kia mà.

Nghe nhắc đến di mệnh của Phong Vân Kiếm Khách, Đỗ Thu Linh không dám cãi, e làm phiền lòng Trịnh Kiếm Hồng. Nàng đành đứng lặng yên. Sau cùng mới nhặt lấy cây Ngũ Long Kim Kiếm rồi cùng lên đường với Liệt Dương đạo

trưởng.

Đợi hai người đi xa, Trịnh Kiếm Hồng mới quay sang hỏi Lý Minh Châu:

– Châu cô nương, tại sao cô sửa dạng đổi tên, làm cho tôi phải nói dối với họ?

Lý Minh Châu liếc mắt nhìn chàng mỉm cười duyên dáng, đáp:

– Nói thật cho anh nghe, việc em cải trang là vì không muốn cho nhân vật giang hồ phát giác ra lai lịch. Còn việc đổi tên họ Xảo Thủ Hà Cô là để cho Liệt Đường đạo trưởng và Đỗ Thu Linh khỏi phải nghi kỵ.

Nhắc đến Đỗ Thu Linh, Lý Minh Châu cảm thấy trong lòng chua xót vô hạn.

Trịnh Kiếm Hồng nhú mày hỏi:

– Tại sao cô lại lựa giờ đó mà đến làm tôi hết sức khó xử.

Lý Minh Châu cười:

– Trước hết là vì khinh công của anh quá tuyệt vời làm em đi theo không kịp. Sau nữa là vì “bùa yêu”... đó.

– Bùa yêu?

Nghe hai tiếng “bùa yêu”, Trịnh Kiếm Hồng cảm thấy phát lạnh run lên. Chàng cũng có ý niệm muốn giải đi. Nhưng vì cách giải phải ăn nằm cùng với nàng, chàng không dám nghĩ tới.

Chàng bắt qua chuyện khác nói:

– Bây giờ trước hết chúng ta đi tìm Nhiệt Trường Sư Thống.

– Nếu y là Bích Linh Ma Ảnh, chúng ta đi tìm y cũng vô ích. Theo em, nên dò xem coi ám hiệu của bọn Ma Tinh ở đâu thì còn hay hơn.

– Cô tính vậy... cũng được.

Trịnh Kiếm Hồng biết Lý Minh Châu cũng là nhân vật võ lâm tà phái, có điều là chàng không biết nàng thuộc phái nào. Chàng gật đầu trả lời rồi lẳng lẳng chạy đi với nàng.

Không bao lâu hai người đi tới một khu rừng, cây cối um tùm, núi mọc lô nhô hiểm trở. Nhiều vách đá mọc de ra vực thẳm cheo leo như đe dọa chôn sống mọi người.

Thoạt nhìn qua địa thế âm trầm đó, Trịnh Kiếm Hồng dùng thuật “Mật Ngữ Truyền Âm” hỏi Lý Minh Châu:

– Tại sao tôi không thấy gì cả?

Đột nhiên...

Nổi lên một chuỗi cười rỏ rảng xé nát bầu không khí u tịch, trầm lặng, làm cây cối rung rinh. Rồi một tiếng hét lớn:

– Bố trận!

Lập tức, từ trong rừng rậm có vô số u linh chớp nhoáng xuất hiện. Rồi, thỉnh linh nháy vọt ra năm hình hài kỳ dị, mặt mũi vô cùng hung ác.

Người mắt to, tay dài là Bắc Thiên Cự Quái.

Người có thân hình ốm yếu, sắc da xanh ngắt là Đông Thiên Cự Yêu.

Người có bộ mặt như quỷ dạ xoa là Tây Thiên Cự Quỷ.

Người có thân hình to lớn nom tựa núi là Trung Thiên Cự Thần.

Đó là năm đứa Ngũ Đại Ma Tinh.

Thấy tình hình này, Trịnh Kiếm Hồng cất tiếng cười lạnh lùng:

– Khá lắm! Ta đang đi tìm bọn này đây. Không ngờ bọn này vác thân đến. Thế là khỏi uống công của ta. Hừ! Trong Dung Sơn Cổ Tự bọn này đã dám ăn hiếp Thần Long Kỳ Hiệp và chọc ghẹo ta. Bây giờ ta đâu để chúng bay yên. Há há...

Bắc Thiên Cự Ma thấy bộ hạ bố trí xong, y liền quắc mắt cú vọ nhìn Trịnh Kiếm Hồng nói:

– Xin có lời chào Tôn Chủ!

Môn hạ của y cũng đồng thanh kêu lên rần rần.

Bắc Thiên Cự Ma bước tới một bước nói:

– Chúng tôi rất mừng khi thấy Tôn Chủ đã luyện thành võ công cao cường...

Trịnh Kiếm Hồng không đợi Bắc Thiên Cự Ma nói dứt lời, chàng chặn ngang hỏi:

– Ta đã giết chết Huyết Thủ Cuồng Sinh, bọn này không trả thù cho nó sao?

– Không!

– Tại sao?

– Tại nó tham độc chiếm Đại Thần Bảo Kinh, tội ấy đáng chết. Bảo trả thù cho nó là trả làm sao?

– Vậy... bọn này bây giờ muốn gì?

– Chúng tôi thành tâm thành ý, xin nghinh đón đại giá Tôn Chủ.

– Chúng này thành tâm thực ý...

Rồi chàng cười ngất lên, nói tiếp:

– Nếu quả như vậy, trong thiên hạ đâu còn quân độc ác.

Nói tới đây, Trịnh Kiếm Hồng vụt nhớ điều gì, bỗng sắc mặt chàng hầm hầm nổi giận la lớn:

– Từ lúc hạ Thiên Sơn, các phái chính môn đã tưởng lầm ta thì đừng nói chi bọn ta phái như tụi này. Hừ! Có âm mưu, thủ đoạn độc địa gì thì cứ giở ra đi đừng nói lời thôi.

– A! A! Đó là vì Tôn Chủ muốn phế bỏ tôn hiệu cao quý ấy nên mới hoài

ngghi sự thành thực của chúng tôi.

Nói thật ra, tôn hiệu ấy là do chúng tôi đề ra, chúng tôi phải thừa nhận nó vĩnh viễn.

- Thật à?
- Tất nhiên là thật.
- Nếu phải, chúng bây có nghe lệnh ta không?
- Cái đó thì...
- Sao?

Bắc Thiên Cự Ma suy nghĩ một hồi, nói:

- Nếu trong phạm vi năng lực chúng tôi, chúng tôi xin hoàn toàn nghe lệnh.
- Ai cho phạm vi này?

Nghe câu hỏi, bọn Ma Tinh không biết phải trả lời làm sao.

Đương lúc ấy, Lý Minh Châu dùng thuật “Mật Ngữ Truyền Âm” nói với Trịnh Kiếm Hồng:

- Hồng huynh! Lãnh tụ bọn chúng là Bích Linh Ma Ảnh. Bọn này là những cánh tay trung thành nhất của y mệnh danh là “Ma Trung Chí Ma” đó.

Trịnh Kiếm Hồng nghe xong, lạnh lùng cười, nói lớn:

- À, thì ra Bích Linh Ma Ảnh đã sai khiến bọn bây. Mục đích cũng vì Đại Thần Bảo Kinh, bọn bây đừng tưởng ta ngu mà không biết tâm địa bọn khốn chúng bây.

- Nhưng...

- Cái gì?

- Mặc dù vậy, chúng tôi xin chịu sự chỉ huy của Tôn Chủ để đi đối phó với các đại môn phái.

- Không cần.

Lời nói của Trịnh Kiếm Hồng cứng như thép. Bọn Ngũ Đại Ma Tinh biết không thể lừa gạt được, trong lòng tức giận thiếu điều muốn ói máu.

Bắc Đại Ma Tinh chịu không được, quát:

- Vậy người muốn gì?
- Muốn gì cũng được, có điều bọn bây phải trả lời câu hỏi của ta.
- Hỏi gì?
- Bọn bây có biết lai lịch Nhiệt Trường Sư Thống không?

Ngũ Đại Ma Tinh nghe hỏi giật mình thất sắc. Bắc Thiên Cự Ma cất tiếng trả lời:

– Tên này không phải người tốt, chúng tôi... không mấy rõ.

Trịnh Kiếm Hồng nghe vậy, nghĩ rằng Nhiệt Trường Sư Thống nhất định là Bích Linh Ma Ảnh giả dạng.

Thấy Trịnh Kiếm Hồng còn đang suy nghĩ, Bắc Thiên Cự Ma chờ đợi không được, liền quát:

– Người muốn gì? Mau nói...

Trịnh Kiếm Hồng phần nộ hết:

– Rất dễ! Chỉ cần lấy mạng chúng mày.

– Há há...

– Cười gì?

– Oắt con, người chỉ mới luyện được vài chiêu mà dám ngạo mạn thế kia. Bộ muốn về châu Diêm chúa sao?

– Há há! Bản nhân chỉ học có vài chiêu song cũng đủ lấy mạng bọn bây.

– Rõ là người không biết chết sống. Nhưng bọn ta thấy người còn nhỏ tuổi chết sớm quá cũng uổng. Khôn hồn thì đọc Đại Thần Bảo Kinh ra cho bọn ta nghe đi, ta hứa sẽ tha cho mạng chết.

– Bọn bây mới thật là quân không biết chết sống. Vì nếu một khi ta đọc Đại Thần Bảo Kinh cho bọn bây nghe thì lập tức bọn bây sẽ chết dưới tay của Bích Linh Ma Ảnh. Bọn bây không lấy Huyết Thủ Cuồng Sinh làm kinh nghiệm sao?

Nam Thiên Cự Quái bực tức quát:

– Nó? Nó đã chết trong tay Thái Trí phái Thiếu Lâm đâu có quan hệ gì đến Ma chủ.

– Hừ! Tại bọn bây chưa chết qua nên mới nói vậy. Thật ra Huyết Thủ Cuồng Sinh bị Bích Linh Ma Ảnh dùng thủ pháp âm hàn mà hạ sát.

– Người không nghe thiên hạ đồn đãi sao?

– Có! Nhưng thật ra Thái Trí đại sư đó, chính là Bích Linh Ma Ảnh đội lốt, rồi phao tin ra đồn đãi cho phái Thiếu Lâm để đánh lừa thiên hạ, nhất là bọn môn hạ như bọn bây.

– Á!

Ngũ Đại Ma Tinh cả kinh la lên, cùng đưa mắt nhìn nhau sợ sệt.

Bắc Thiên Cự Ma gượng cười nói:

– Có lẽ đúng! Nói thiệt tình, bọn này ủng hộ người cũng vì Đại Thần Bảo Kinh. Nếu người chịu nói ra, chúng ta cùng nhau lo tập luyện, nhất định không còn sợ ai cả.

Trịnh Kiếm Hồng cười nhạt:

– Thật là đồ ngu.

– Sao?

– Người không sợ lão Ma Ảnh ấy cái trang ẩn núp trong bộ hạ của người à?

Lời nói này chẳng khác nước sôi đổ vào đầu Ngũ Đại Ma Tinh, làm ai nấy mất hẳn thần sắc, lạnh toát mồ hôi hột.

Đông Thiên Cự Yêu vì muốn che lấp sự sợ sệt của mình, liền quát:

– Oắt con, đừng vạch lá tìm sâu, hãy nạp mạng đây.

Nói xong, lão vung tay tuôn một loạt bốn chưởng, nhắm ngay Trịnh Kiếm Hồng ép tới.

Trong lúc đó, Bắc Thiên Cự Ma cũng hét lên một tiếng như sấm, quay sang Xảo Thủ Hà Cô (tức Lý Minh Châu) công ra hai chưởng.

Thế là trận chiến bùng nổ một cách khốc liệt.

Trịnh Kiếm Hồng gầm lên như mãnh hổ, tay vung ra hai chiêu “Âm hồn đoạt phách” và “Dương phong câu hồn” quật trả đũa, đồng thời tung mình nhảy lên không, định xuất chưởng đỡ đòn cho Lý Minh Châu.

Nhưng Lý Minh Châu là tay lão luyện giang hồ, thấy tình hình căng thẳng, nàng đã đề phòng sẵn. Đến khi thấy Bắc Thiên Cự Ma vung chưởng, nàng nhanh như chớp nhoài mình một cái, hai bàn tay đã khoa lên, hai luồng kinh lực đã đánh nát chưởng phong đối phương, đồng thời tung thân lên, quật bổ xuống đầu Bắc Thiên Cự Ma một thế “Lôi cước đả hổ”.

Thế chưởng của nàng tung ra thật huyền ảo và bản thân mạnh như sấm sét.

Ngũ Đại Ma Tinh tưởng ra tay là hạ được Trịnh Kiếm Hồng và Lý Minh Châu một cách dễ dàng. Không ngờ, Trịnh Kiếm Hồng và Lý Minh Châu có thủ pháp tuyệt xảo, lợi hại, làm họ tức đến gần vỡ mật lộn ruột gan.

Họ đồng loạt, đem hết công lực ra chiến đấu chết sống.

Bây giờ bảy hình ảnh đã quay cuồng theo từng thế công phản của đối phương, thoát đến, chột lui, khó mà phân biệt ai là ai.

Cây cối ngã nghiêng, núi đồi sụp đổ, cát bụi bay mù mịt.

Từng loạt tiếng nổ âm âm, vang lên rền trời đất.

Đại khái trận đấu kéo qua tới chiêu thứ năm mươi, sức lực chống cự của Trịnh Kiếm Hồng có phần suy kém.

o O o